

днесь.(1) Нѣма милость, нѣма прощеніе. Пытася вѣднѣтъ Іоантанъ: да обави за себе си, какво е направилъ: Возвѣстѣ ми, что сотворилъ еси? Нищо дръго, отговара той, освенъ само това: че вкѣшамъ вкѣсѣхъ мѣда малъ, и сѣ ѹмираю.(2) Малко медъ тѣрихъ въ ѹстата си, и сьмь повиненъ за смърть. Толкова малка моя сладость е толкова за мене горчивина. Толкова легко наслажденіе, произвежда на мене толкова тѣжко наказаніе. Проклѣтый меде. прегорчивый меде! да не быхъ тѣ намѣрвалъ никога, никога да не быхъ тѣ приближавалъ до ѹстныты си! Бѣдныи Іонатане, возвѣстѣ ми, что еси сотворилъ? Не дръго нѣщо, отговара той, освенъ само вкѣшамъ вкѣсѣхъ мѣда малъ, малъ: и сѣ ѹмираю, малко медъ е сьгрѣшеніето ми, нъ смърть е наказаніето ми. Това азъ помнѣхъ, и то ми причинава смърть-тѣ только горчива.

Всевышныи Царю на вѣковеты! Каквото Ты самъ дѣлаешь, че държишь ѹ себе си адскыты ключеве: дай ми ги сега, за да отворѣхъ мрачнѣтъ онѣхъ тѣмницѣхъ, гдѣто сѣ нахождатъ престѣпници на твоити заповѣди, осъдени за вѣчната смърть. Азъ нѣмамъ намѣреніе да имъ принесѣхъ пластырь (лѣкъ) за раныты имъ, ни водъ за пламякъ имъ. Нѣ. Нъ искамъ само да попытамъ еднѣхъ отъ окажнныты онѣхъ дѣшы, и да ѣ рѣкъ: О дѣше, защо сѣ мѣчишь? „Возвѣстѣ ми, что сотворила еси?“ Какво си правила, та сѣ мѣчишь тѣхъ страшно? Какво си сьгрѣшила, та сѣ мѣчишь тѣхъ вѣчно? Кой тѣ е довелъ въ толкъва тѣмнина? Кой тѣ е хѣврилъ въ такъва пещь? „Что сотворила еси?—Не дръго нѣщо, освенъ само вкѣшамъ вкѣсѣхъ мѣда малъ. Вкѣшеніе за една минута е всичкото ми сьгрѣшеніе, нъ е всичката причина на мѣжыты ми. Онова сатанинско наслажденіе на моиты пожеланіа, заради което наслажденіе сьмь прельстилъ незлобивѣтъ простотѣ на толкова чисти мамы: Омьрсилъ лѣгло на толкова честны жены: предалъ имѣніето си, сьрдцето си, дѣшѣтъ си, на мръсна вѣдница: колко е было? мѣда малъ. Онона ѹвеселеніе, което сьмь вкѣсилъ въ препиваніе и пѣанство: въ пиршества (въ ѹгощеніа и хоронганіа): въ раскошество и веселбы: въ игры и комедіи: колко е было? мѣда малъ. Радость-та, цю сьмь полѣчилъ, когато направихъ отмѣщеніе, когато видѣхъ злоцастіето на ближніа си, и ѹкорихъ честь-тѣ

(1) Цар. гл. 14. ст. 34. [2] Тамже ст. 43.